(Vervolg van pag. 6.)

en afhankelijk ; ik woon bij een oom en tante, die allesbehalve lief voor mij zijn en toch zouden willen, dat ik doorloopend voor ze op mijn knieën lag, — figuurlijk dan altijd — uit dankbaarheid, omdat ze mij niet van honger laten sterven. Ik kan het niet meer uithouden en daarom wil ik een betrekking zoeken. Daarvoor moest ik naar Haarlem."

„Waarom juist in Haarlem ? In Amsterdam . . . ."

„Ik wil weg uit Amsterdam."

„Waarom ?"

„Anders zou ik toch dáár in huis moeten blijven, dan zouden oom en tante niet goedvinden, dat ik op kamers ging wonen. Ik las van iemand in Haarlem, die een juffrouw voor zijn kantoor vroeg en daar wilde ik mij gaan aanbieden."

„Waarom niet liever geschreven ?"

„Neen," ijverde zij, „dat kon juist niet goed, dan had ik in 't geheel geen kans gehad ; ik heb geen diploma's en ik heb ook nog nooit op een kantoor gewerkt."

„Maar bent u dan wel in staat," aarzelde hij, „om aan de gestelde eischen te voldoen ?"

„Er wordt niet zoo heel veel voor gevraagd, kennis van de moderne talen en machineschrijven. Nu, dat durf ik wel aan ! Ik zou immers heel erg mijn best doen en in korten tijd aanleeren, wat mij aan routine ontbreekt. Als ik dat aan dien mijnheer geschreven had, zou hij mij natuurlijk niet genomen hebben, dan zou hij bepaald alleen gelet hebben op meisjes, die getuigschriften of diploma's kunnen toonen. Maar dat zijn niet altijd de besten," oordeelde zij wijs, wat haar levenservaren toehoorder een glimlach ontlokte. „Als ik bij dien mijnheer was gekomen en hem eens precies had verteld, wat ik ken en hoeveel er voor mij van afhangt, om een plaats te krijgen en te behouden, zou hij wel begrepen hebben, dat hij nergens iemand vinden kon, die ijveriger en met meer toewijding werken zou dan ik ; hij zou dan mijn gemis aan routine wel geen bezwaar gevonden hebben. Denkt u ook niet ?"

„Ik denk het ook niet !"

„Maar wat nu ? Het is nu natuurlijk te laat !" sprak zij met opnieuw versomberend gezicht.

„Waarom te laat ?"

„Ik had hem geschreven, dat ik bij hem zou komen ; als ik een paar uur later aan kom zetten, dan ik geschreven had . . . . O neen, dat durf ik niet, ik durf hem niet onder de oogen komen, na hem eerst vergeefs te hebben laten wachten ; nu zal mijn kans ook wel verkeken zijn. Niemand zal wel een kantoorjuffrouw nemen, die niet eens op haar tijd kan passen !"

„Daar ben ik ook wel bang voor !"

Beiden zwegen geruimen tijd ; zij overdacht haar leed en hij werd beroerd door zonderlinge gewaarwordingen. Het liefst zou hij het ernstig voor zich uitkijkende meisje gezegd hebben :

„Ga niet in betrekking, laat dat onzinnige idee varen en word mijn lief, klein vrouwtje !" maar hij begreep, dat het niet ging.

Ze zou hem met oogen vol verwondering aanblikken en denken, dat hij . . . . . Nu, misschien was het ook niet heelemaal pluis bij hem, maar er hielp geen ontkennen aan, hij was verliefd,stapelverliefd, zoo verliefd, dat hij het heel moeilijk vond ook zijn verstand 'n woordje te laten meespreken.

En misschien zou ze, als hij de dwaasheid van een overhaaste liefdesverklaring beging, „ja" zeggen, om maar van haar oom en tante verlost te worden en dat was toch geen goed motief ; zij moest van hem houden, al was zij dan ook niet zooals hij per coup de foudre verliefd geworden.

Zijn verstand voerde voor een oogenblik met beslistheid den boventoon, hem voorhoudend, dat ook hij niet anders dan winnen kon bij een kleinen proeftijd ; hij wist

DE SCHREIERSTOREN TE AMSTERDAM.

Hierboven plaatsen wij een foto van den in 1488 gebouwden Schreierstoren te Amsterdam. In den gevelsteen ziet men een schreiende vrouw, die een zeilend schip naoogt. Vandaar de naam. B. en W. van Amsterdam hebben een voordracht ingediend, om ten behoeve van den havendienst, een aanbouwsel aan dien toren te doen maken. Het Bestuur van den Bond Heemraad, die zich ten doel stelt het behouden van de schoonheid in Nederland, heeft aan den Raad van Amsterdam een adres gezonden, waarin het verzoekt, niet tot het doen maken van een aanbouwsel aan den Schreierstoren te besluiten, doch die toren te doen herstellen, en een ander gebouw voor den havendienst aan te wijzen.

immers nog niet eens haar naam ; maar dat was niets, meende hij, dan plotseling weer overhellend naar snel handelen ; als zij wilde . . . . . maar neen, nu niets overijlds doen, hij zou haar misschien verschrikken ! Hij moest er iets op vinden.

„Misschien kan ik u helpen !"

„Aan een betrekking ?"

Levendig richtte zij zich op.

„Ja, maar . . . ."

„Maar wat ?"

„In Amsterdam."

Met een teleurgesteld gezichtje zonk ze weer terug in haar houding van matheid.

„Dat wil ik liever niet !" zuchtte zij.

„Maar," ijverde hij, „als ik u aan een betrekking kan helpen, een „goede" betrekking zelfs, zou u toch om mijnentwil . . . . ik bedoel," verbeterde hij haastig, haar verbaasden blik opvangend, „zou u toch voorloopig wel bij uw oom en tante kunnen blijven ; dat is beter ; u bent nog wat jong, om alleen op kamers te gaan wonen.

Uw positie daar in huis zou natuurlijk aangenamer worden, als u ruim kon betalen voor wat u hun kost."

„Ja, dat is wel zoo !"

„En het zou maar voor korten tijd zijn !"

„Voor korten tijd ?"

„Ja, ik bedoel, dat u later, als de betrekking u niet bevalt, immers nog veranderen kunt en . . . ."

„Bij wie kunt u mij een plaats bezorgen ?"

„Bij mij, op mijn kantoor. Mijn naam is Otto Remmert, lid van de firma . . . ."

„O," viel zij in. „Dan ken ik uw naam heel goed ; ik heb dien dikwijls door Papa hooren noemen ! Ik heet Hetty Beek," lichtte zij toe.

Otto Remmert begreep plotseling veel van wat zij verzwegen had: ruim een jaar geleden was haar vader gestorven, zijn zaken in schromelijke verwarring achterlatend ; bang voor hun goeden naam, hadden enkele familieleden zich offers getroost, om te redden, wat te redden viel. „Arm kind !" dacht hij opnieuw. „Wie weet, hoeveel toespelingen zij te verduren heeft gehad ! Ik ken de familie genoeg om mij een voorstelling van haar leventje te kunnen maken. Het zal gauw anders worden ! Het moet een genot zijn, aan dit lieve schepseltje te mogen vergoeden, wat zij geleden heeft !"

Bijna hadden zijn oogen, die met een uitdrukking van teederheid op haar rustten, hem verraden ; zij bloosde plotseling en wendde verlegen haar blik af.

Hij herstelde zich onmiddellijk en begon zakelijk met haar de voorwaarden voor haar indiensttreding bij hem te regelen.

„Hoe zal ik u ooit genoeg dankbaar zijn, mijnheer Remmert !" sprak zij. „Ik zal u niet teleurstellen, werkelijk niet ! Als u in het begin maar een klein beetje geduld met mij wilt hebben, zult u er nooit spijt van gevoelen, zoo goed voor mij geweest te zijn !"

„Daar ben ik van overtuigd ! Meent u werkelijk, mij dankbaarheid verschuldigd te zijn ?"

„Ja zeker !"

„Zult u mij dat bewijzen ?"

„Hoe kunt u dat nog vragen ? Wat kan ik voor u doen ?"

„Mij toestaan, u te komen bezoeken, om kennis te maken met uw oom en tante !"

„Dat wil ik heel graag toestaan, maar ik vrees, dat u ze nare menschen zult vinden, net als ik !" voegde ze er ondeugend aan toe.

„Dat waag ik er op !"

Hij zette haar veilig in den terugkeerenden trein; heel ongaarne liet hij het handje, dat bij het afscheidnemen vertrouwensvol in de zijne rustte, los ; zijn oogen keken haar zoo warm aan, dat zij opnieuw verlegen werd en onder het bonkend en schokkend huiswaarts rollen haar gedachten vrij liet zwerven op wegen, die ze tevoren nooit betreden hadden.

EEN OFFICIEELE PLECHTIGHEID.

Aan de Heerengracht te Amsterdam is verleden week op plechtige wijze het nieuwe gebouw geopend van de Vereeniging ter Bevordering van de Belangen des Boekhandels. Wij geven een groep van de talrijke aanwezigen, onder wie vele bekende stadgenooten waren.

„LEIDEN's ONTZET" TE ARNHEM.

Door de Vereeniging ter bestrijding der Tuberculose te Arnhem, daartoe aangespoord door de verontrustende uitbreiding welke deze ziekte in den laatsten tijd heeft genomen, is van 3 tot 6 October j.l. in de zalen van Musis Sacrum een groote markt gehouden, waar door tal van dames en heeren uit de gegoede kringen, artikelen van zeer uiteenloopenden aard werden aangeboden. Daar dit weldadigheidsfeest, waarvan de resultaten in hooge mate bevredigend waren, op den 3en October (den datum van Leidens ontzet) een aanvang nam, was het een gelukkige gedachte om het oude Leidsche Stadhuis te reproduceeren en aldaar de historische mannen van het beleg te laten optreden; ook hutspot was daar verkrijgbaar. Op de foto links vindt men van links naar rechts: Een hellebaardier, (D. Keppel Hesselink); Jan van Hout, de Stadsschrijver, (G. van Straaten Dzn.) Burgemeester P. A. van der Werff, (H. Lamsvelt); Jhr. Jan van der Does, Heer van Noordwijk, (H. M. Keppel Hesselink); Een hellebaardier, (G. A. Lamsvelt). Foto rechts: Jonkheer Jan van der Does, het stadhuis verlatende om zich naar de wallen te begeven.